

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1409

гр. София, 12.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

като разгледа докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ** Частно наказателно дело № 20241110205184 по описа за 2024 година

Производството е по реда на 72 от НПК.

Депозирано е на **10.04.2024г.** от прокурор при Софийска районна прокуратура писмено искане по ДП № ****/2023г. по описа на **09 РУ-СДВР** във връзка с разследване на престъпление от общ характер по състава на **чл.343б, ал.1 от НК** по повдигнато обвинение спрямо наказателно преследваното лице **Г. И. И., с ЕГН: *******. Инвокира се, че съдът следва да постанови съдебен акт, гарантирайки интереса на Държавата, като допусне налагането на мярка за обезпечение чрез запор на банкови сметки за обезпечаване на равностойността на дължимата сума на инкриминираното МПС – **лек автомобил марка „Ф.“ с рег. № *******, по състава на **чл.343б, ал.1 от НК** вр. с приложението на **чл.343б, ал.5 от НК**.

Искането е формално допустимо, доколкото СРС се явява съответен първоинстанционен съд на разследваното престъпление.

Искането е неоснователно.

От правна страна (*“ipso jure” – поради смисъла на правото*):

Не следва да се уважава релевираното искане по **чл.72, ал.1 от НПК**. Автомобилът нито е средство, нито е предмет на престъпленията по **чл.343б, ал.1 и ал.3 от НК**. В тази насока решаващата инстанция на СРС се позова на доктрината на наказателното право и трайната константна съдебна практика на съдилищата. Законодателят е предвидил за тези престъпления едно от кумулативните наказания за тях да е индивидуализирана парична глоба в определен размер. Санкционната последица по **чл.343б, ал.5 НК**, включена към дефинираните по вид наказания по съставите на **чл.343б, ал.1 от НК** и по **чл.343б, ал.3 от НК**, представляваща санкционна мярка или „квазинаказание“ сама по себе си не е наказание по смисъла на НК и не е уредена като нормирано наказание, съгласно разпоредбата на **чл.37 от НК** по системата на наказанията. Наказание по НК може да бъде само това наказание, което е

изрично предвидено в закон. Съдът не дължи обезпечаване по реда на чл.72 от НК на санкционните последици от състава на едно престъпление, каквито законодателят е предвидил с нормата на чл.343б, ал.5 НК. Може да се обезпечи изпълнението на наказание с имуществен характер – глоба или конфискация, когато съответен състав предвижда такова наказание и при условие, че бъде постановена влязла в сила осъдителна присъда с такъв вид наказание. Предварителното му обезпечаване би гарантирало изпълнението му, а оттам с изпълнението му, се счита, че се постигат и целите на наказанието по НК. По реда на чл.73 от НПК пострадалото лице например може да поиска допускане на обезпечение на евентуалните си бъдещи искиви претенции, независимо от фазата на развитие на наказателното производство, които би упражнил в качеството си на пострадал по НПК – да обезпечи вземанията си за имуществените и/или неимуществените вреди от престъплението, които са в пряка причинна връзка с него и при условие, че се сбъднат законовите условия за уважаване на една такава искова претенция с влязъл в сила съдебен акт в същински наказателен процес.

Държавата има правото по волята на законодателя с признатото ѝ субективно материално право по чл.343б, ал.5 от НК да получи дължимата равностойност на МПС, ако автомобилът не е собственост на дееца. Присъжда се равностойността на автомобила и/или равностойността на съответната идеална част на МПС (като разликата до останалата идеална част от МПС, която е собственост на дееца, се отнема в полза на Държавата – такива хипотези възникват при т.нар. съпругеска имуществена общност). Съдът приема, че интересът на Държавата да получи равностойността на паричната сума, която материализира равностойността на МПС по съставите на чл.343б, ал.1 и чл.343б, ал.3 от НК не се накърнява и не се застрашава от увреждане, за да е допустимо въобще налагането на каквото и да е обезпечение чрез съответна обезпечителна мярка по реда на чл.72, ал.1 от НПК върху имуществото на длъжника. В случай че деецът по тези два престъпни състава бъде осъден с наказания по НК от изрично предвидените такива, същият се превръща в длъжник на Държавата на основание чл.343б, ал.5 от НК за равностойността на МПС (или на съответната идеална част от него, на която не е собственик, а тази идеална част, на която е собственик – се отнема в полза на Държавата). Държавата в качеството си на кредитор чрез приходната си администрация има правото принудително да събере присъденото вземане на равностойността на автомобила по реда на ДОПК или ГПК. Държавата е кредитор и/или привилегирован кредитор за дължимите ѝ вземания по реда на привилегиите. Нейният интерес да получи вземанията си е защитен. Последните се ползват с предимство в законов удовлетворителен ред в рамките на събраната сума по изпълнението при наличие на множество кредитори до изчерпването ѝ при извършващо се от органа по изпълнението разпределение. В изпълнителното производство рискът всякога се прехвърля върху кредитора, който по реда на изпълнението може да събере или да не събере чрез публичния орган своето вземане или вземания. Положителното разрешаване на този въпрос зависи от това дали длъжникът притежава имущество, от което кредиторът да може да се

удовлетвори. Кредиторът по реда на Граждански процесуален кодекс (ГПК) и Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) има правото да поиска, дори връщане на имуществото на длъжника в неговия патримониум, ако последният умишлено е накърнил своето имущество чрез намаляването му с разпоредителни и управляващи действия, за да затрудни в причинен каузалитет Държавата да може да получи последващо вземанията си, присъдени в резултат на приложението на чл.343б, ал.5 от НК. Т.е. Държавата има сигурна друга законова правна защита на нейния интерес да получи своето удовлетворение чрез присъдените ѝ суми по парични притезания. Този неин граждански интерес, изведен от нормата на чл.343б, ал.5 от НК влиза, обаче в колизия с наказателната репресия и предмета на всяко материално наказателно правоотношение, което възниква между Държавата и извършителя на престъплението – да бъде установено извършеното престъпление от обективна и субективна страна, да бъде наложено наказание по НК на вменяемо физическо лице, същото да бъде изтърпяно, а осъденото лице в сроковете по НК да търпи неблагоприятните последици от осъждането си след изпълнението на наложеното му наказание. Според съда прокурорът не следва да се намесва в тези правоотношения по реда на НПК, за да гарантира изпълнението на чл.343б, ал.5 от НК и не това е основната непосредствена цел на наказателния процес съгласно разпоредбата чл.1 от НПК, която цел не обхваща или не се простира върху санкционните последици от едно престъпление (например тези по чл.343б, ал.5 от НК), които не представляват наказание по смисъла на изрично уредените такива в системата на наказанията на основание чл.37 от НК. Съдът приема, че разпоредбата на чл.343б, ал.5 от НК резултира в значителен санкционен имуществен характер за виновния деец, чиято наказателна отговорност е вече ангажирана с наложените му наказания от системата на наказанията по чл.37 от НК. Решаващата инстанция намира, че се създават основания с искането на прокурора да бъде нарушен пряко чл.1 от Протокол № 1 към КЗПЧОС виновното лице, чиято наказателна отговорност предстои да бъде ангажирана (а това е бъдещо несигурно събитие), да не може да се ползва безпрепятствено от своята лична собственост. Същият се предлага да бъде поставен в утежнено имуществено положение, навлизайки се с непропорционални мерки в неговия патримониум, при което не е налице обезпечителна нужда и правен интерес Държавата да иска да се намесва в гражданския оборот, за да получи вземане в определен значителен размер, при положение, че целите на материалния закон и процесуалния закон са строго очертани в чл.36 от НК и чл.1 от НПК.

По реда на чл.72, ал.1 от НПК според съда е допустимо да се разгледа искане за обезпечаване от органите на разследването на интереса на държавния фиск от евентуалното принудително събиране на съответната глоба, която би могла да бъде наложена на наказателно преследваното лице за извършеното престъпление по чл.343б, ал.1 от НК или по чл.343б, ал.3 от НК. Интересът на Държавата с изземването или без изземването на автомобила във връзка със съставите на чл.343б, ал.1 от НК или на чл.343б, ал.3 от НК е винаги е защитен – отнема се същия автомобил в полза на Държавата, или се

присъжда неговата равностойност, ако същият липсва. Само съдът може да отнеме автомобила с присъдата си, при условие, че се установи виновно извършено престъпление. Само съдът може да осъди виновното лице, ако са налице законовите предпоставки за това, да заплати равностойността на инкриминираната вещ, не и прокурорът, независимо от Инструкциите (Методическите правила) на Главния прокурор на Република България в системата на Прокуратурата, които дописват закона, противоречат на Конституцията и международното право относно приложението на чл.343б, ал.5 от НК.

В тази насока съдът се позова на **научната статия на адвокат доктор Гергана Иванова, публикувана в списание „Адвокатски преглед, брой 1, април/2024г. – страници 65 - 66**, според която „висшият интерес на държавата винаги би бил защитен, доколкото с изземването или без изземването на автомобила във връзка със съставите на чл. 343 б. „б“, ал. 1-4, ще се отнеме същият автомобил в полза на държавата или ще се присъди неговата равностойност, ако последният липсва. Само съдът може да отнеме автомобила с присъдата си, при условие че се установи виновно извършено престъпление.“.

В подкрепа на преценката на съда, че разпоредбата на чл.343б, ал.5 от НПК е противоконституционна е и искането на ВКС от 12.04.2024г. за прогласяване на противоконституционността на разпоредбата на чл.343б, ал.5 от НК. Според ВКС предвиденото в чл. 343б, ал. 5 от НК присъждане на равностойността на превозното средство представлява не е реакция на извършеното престъпление, а самоцелно допълнително санкциониране на съответното лице. В *решение № 4 от 23.02.2001 г. по к.д. № 15/2000 г. на КС*, е прието, когато със закон се въвежда ограничение, то трябва „да е разумно , дори пропорционално (б.м. – в съответствие с принципите на Европейското наказателно право, намиращи подкрепа в член 4, параграф 3 от ДФЕС и чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 17 юни 1999г.) и не може да надвишава степента, необходима за постигането на съответната легитимна цел.“ Касае се за принципно положение, което Конституционният съд е подчертавал, че е присъщо на всяка съвременна правова и демократична държава.

При това положение и с оглед изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ ИСКАНЕТО ЗА СОФИЙСКА РАЙОННА ПРОКУРАТУРА с вх. № 118945/10.04.2024г. ЗА ДОПУСКАНЕ на обезпечения чрез налагане на обезпечителни мерки по чл.72, ал.1 от НПК по ДП № ****/2023г. по описа на 09 РУ-СДВР във връзка с разследване на престъпление от общ характер по състава на **чл.343б, ал.1 от НК** по повдигнато обвинение спрямо наказателно преследваното лице **Г. И. И., с ЕГН: *******.

Определението на съда може да бъде обжалвано от прокурора по реда на глава XXII от НПК пред СГС в седем дневен срок от съобщението.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от определението на Софийска районна прокуратура.

Съдия при Софийски районен съд: _____